

Sygn. akt IV Cz 357/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku, Wydział IV Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Watemborska

Sędziowie: SO Wanda Dumanowska (spr.)

SO Henryk Rudy

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2013 r., w Słupsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa P. K.

przeciwko D. Ł.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego w Lęborku - VI Zamiejscowy Wydział Cywilny w B.

z dnia 13 marca 2013 r., sygn. akt VI C 119/13

postanawia:

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia Sąd Rejonowy w Lęborku - VI Zamiejscowy Wydział Cywilny w B. stwierdził swą niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Białymstoku. Z uzasadnienia postanowienia wynika, iż podstawą jego wydania był art. 200 § 1 k.p.c. w zw. z art. 30 k.p.c.

Powód P. K. zaskarżył powyższe postanowienie, domagając się jego uchylecia. Wskazał, że Sądem właściwym do rozpoznania niniejszej sprawy jest Sąd Rejonowy w Lęborku - VI Zamiejscowy Wydział Cywilny w B.. Jego zdaniem, wynika to z faktu, iż towar będący przedmiotem zawartej przez strony umowy, został mu dostarczony w B.. W tym samym miejscu dokonał gotówką zapłaty umówionej ceny, przekazując pieniądze kurierowi.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wyjaśnić należy, iż przywołany w treści uzasadnienia skarżonego postanowienia art. 30 k.p.c. nie znajduje zastosowania w rozpoznawanej sprawie. Z jego treści wynika bowiem w sposób jednoznaczny, iż reguluje on ogólną właściwość miejscową sądu w sytuacji, gdy pozwanym jest osoba prawna lub inny podmiot niebędący osobą fizyczną.

Tymczasem w niniejszej sprawie powód wytoczył powództwo przeciwko osobie fizycznej – D. Ł., prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) w B..

Z treści pozwu wynika, iż powód domaga się od pozwanego dostarczenia mu siatki plastikowej w ilości 500 mb, w ramach wykonania zawartej uprzednio umowy, oraz zapłaty kwoty 500 zł lub alternatywnie zasądzenia kwoty 1.000 zł tytułem odszkodowania za szkodę spowodowaną nienależytym wykonaniem wynikającego z umowy sprzedaży zobowiązania polegającego na sprzedaży 6.000 mb siatki.

Jak stanowi art. 27 § 1 k.p.c., powództwo wytacza się przed sąd pierwszej instancji, w którego okręgu pozwany ma miejsce zamieszkania. Z kolei art. 33 k.p.c. stanowi, że powództwo o roszczenie majątkowe przeciwko przedsiębiorcy można wytoczyć przed sąd, w którego okręgu znajduje się zakład główny lub oddział, jeżeli roszczenie pozostaje w związku z działalnością tego zakładu lub oddziału.

Zgodnie z art. 34 k.p.c., powództwo o zawarcie umowy, ustalenie jej treści, o zmianę umowy oraz o ustalenie istnienia umowy, o jej wykonanie, rozwiązanie lub unieważnienie, a także o odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy można wytoczyć przed sąd miejsca jej wykonania. W razie wątpliwości miejsce wykonania umowy powinno być stwierdzone dokumentem. Z tym, że dla określenia właściwości sądu może być decydujące miejsce wykonania całego zobowiązania lub jego części. Dlatego też w ramach jednego stosunku umownego może zachodzić właściwość kilku sądów (vide: uzasadnienie postanowienia Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 czerwca 1992 r., I ACz 268/92 – Lex).

W przedmiotowej sprawie strony nie przedłożyły dokumentu zawartej przez siebie umowy. W ramach zawartej umowy sprzedaży na stronach ciążyły określone obowiązki – pozwany miał spełnić świadczenie niepieniężne polegające na wydaniu siatki ogrodzeniowej i przeniesieniu jej własności na powoda, a druga strona – uiścić cenę. Wykonanie umowy zatem składało się z kilku czynności.

Z pozwu wynika, iż żądanie powoda związane jest z nienależytym wykonaniem przez pozwanego zobowiązania polegającego na wydaniu przedmiotu umowy. Oznacza to, iż kluczowe dla określenia właściwości miejscowej, przemiennej w oparciu o art. 34 k.p.c. jest ustalenie miejsca wykonania świadczenia pozwanego.

Powszechnie przyjmuje się, że świadczenie niepieniężne – a takim jest bezsprzecznie wydanie rzeczy - powinno zostać spełnione w miejscu, w którym w chwili powstania zobowiązania dłużnik (w tym wypadku pozwany) miał miejsce zamieszkania lub siedzibę. Motywem, który, jak się wydaje, skłonił do przyjęcia takiego rozwiązania, był wzgląd na okoliczność, że dla dłużnika jego miejsce zamieszkania lub siedziba będą miejscami, w których najłatwiej będzie mógł spełnić świadczenie, a przyzwolenie na takie rozwiązanie wyraża wierzyciel, skoro nie zastrzegł on sobie w treści zobowiązania innego miejsca jego wykonania (vide: Komentarz do art. 454 Kodeksu cywilnego. Z. Gawlik - Lex).

Mając powyższe na względzie, a także fakt, iż miejscem zamieszkania i jednocześnie miejscem prowadzenia działalności gospodarczej pozwanego P. K. jest B., należało stwierdzić, iż właściwy miejscowo w rozpoznawanej sprawie jest Sąd Rejonowy w Białymstoku.

Wobec powyższego, z mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji postanowienia.